

1

La *profe* de català ens fa el dictat de la B i la V. Encara que ahir me'l vaig copiar mil cinc-centes vegades, encara dubto si he d'escriure *núbol* o *núvol*, i *avet* o *abet*.

Em dic Rita. Tinc 9 anys i faig quart de Primària, tot i que no sé escriure *núv/bol*.

Em miro de reüll el que escriu la Sofia al meu costat. La Sofia té fama de posar les B a lloc. I les V. I els accents. Per això seu al meu costat, perquè com diu la *profe* de català «a veure si se t'enganxa alguna cosa de la Sofia, Rita!».

Quan la Sofia s'adona que l'estic mirant, es tapa el dictat amb una mà. Si m'ho posa així de difícil, no sé com vol la *profe* que se m'enganxi res!

Aviat sona el timbre, i tots sortim a corre-cuita de la classe.

Al pati em trobo amb el Dani. El Dani és el meu millor amic des que fèiem P5. Jo vaig començar a venir a l'escola a P3, però el Dani no va venir fins a P5. Aleshores ens vam conèixer i ens vam fer amics dels de debò i sempre anem junts a tot arreu.

10

La mama diu sovint que no és gaire bona idea que el Dani sigui el meu millor amic, perquè diu que el Dani no em pot ensenyar res de bo. Jo li dic que per ensenyar-me la B i la V ja tinc la Sofia, encara que no li dic que es tapa sempre els dictats amb una mà perquè no els hi copiï. A més, ¿que no ho sap, la mama, que els millors amics no es trien? Es tenen i ja està. No és una cosa voluntària.

Amb el Dani m'ho passo d'allò més bé jugant al pati. I a casa. Perquè el Dani hi ve molt, per casa. La mama diu que massa. I que jo hauria d'estar més pel Bernat, és a dir, pel Bernat *culcagat*, el pesat del meu germà petit, i no tant pel Dani. I que

si ell tingués germans petits no s'avorriria tant i no hauria d'estar sempre ficat a casa.

Quina culpa en té, el Dani, de no tenir germans petits? A més de no tenir germans, el Dani no té pare. A vegades, la mama parla amb el papa d'això, fluixet, o sigui, que el Dani no té pare i que tot el dia és al carrer. Com si també en tingués la culpa, de no tenir pare. Més aviat deu ser culpa del seu pare, si no té pare. Perquè el Dani, un dia, em va dir que, de tenir-ne, sí que en té, de pare; que el que passa és que el seu pare viu lluny i que gairebé mai no el veu.

Avui, el Dani diu que és una mosca i es passa tot el pati darrere els nens:

–Si us pico sou morts. Sóc la mosca tse-tse...

«Tse, tsee... tsee... tsee...

I vinga anar amunt i avall:

–Tse, tsee... tsee...

La Sofia, l'Estela i l'Eugènia s'estan al seu racó, menjant totes polides el seu polit entrepà. Quan veuen el Dani se'n riuen:

–Quin cap de lluç! –s'exclama la Sofia.

–Sí, en comptes de quart de Primària, sembla que faci P3 –respon l'Eugènia.

L'Estela no em treu els ulls del damunt mentre jo corro darrere el Dani, intentant convèncer-lo que deixi de fer la mosca i que juguem plegats a una altra cosa.

–Ja fan bona parella, ja... La Rita i el Dani s'assemblen com dues gotes d'aigua!

I totes tres es posen a riure ensenyant totes les dents. M'estimo més fer veure que no les sento, perquè, és clar, d'unes nenes tan polides, endreçades i ben posades com elles, què es pot esperar? I és

que es passen tot el sant dia amb la mateixa cançó:

–Ai, Rita, nena, ¿com t'has pentinat avui? Amb els dits?

–Ai, Dani! A veure quan et compren una bata nova, que aquesta t'arriba al melic!

–Au, nena! ¿Que no t'adones que els pantalons vermells i la samarreta rosa canten més que un grill en una nit d'estiu?

